

вбачає сенс життя в належності до обмеженої спільноти, для якої головне- приватні інтереси. Прагматизм виражає прагнення людини до вигоди, блага. Перфекціоналізм пов'язує сенс життя з особистим самовдосконаленням, навіть коли воно здійснюється за рахунок інтересів інших людей. Найбільше мені подобаються представники гуманізму, адже вони спрямовують свої зусилля на утвердження гідності й розуму людини, її прав на земне щастя, вільний вияв природних людських почуттів і здібностей.

З точки зору здійснення задуму життя виокремлюють: оптимізм, скептицизм, песимізм. І не існує ситуацій, що були б дійсно позбавлені сенсу - навіть самогубець вірить у сенс якщо не життя, то смерті. Життя і смерть, любов і егоцентризм, етика і аморальність, осмисленість і абсурд, нігілізм і самопожертва - ці протилежні, але взаємопов'язані "абсолюти" людського буття явно чи опосередковано детермінують вибір людиною самої себе.

Література:

1. Баумейстер А. Буття і благо : монографія. Вінниця : Т.П. Барановська, 2014. 417 с.
2. Добролюбська Ю.А. Філософія історії: типи та моделі: монографія. Одеса: астропринт, 2010.232 с.

*Серветник Ксенія, студентка I року навчання факультету
іноземних мов Університету Ушинського
Науковий керівник : **Атаманюк З. М.,**
доктор філософських наук, доцент кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Університету Ушинського*

РОЗВИТОК ЯК СОЦІАЛЬНА ЦІННІСТЬ

Розвиток є невід'ємною складовою людського життя.Цей процес йде в ногу з нами із раннього дитинства, коли ми вперше починаємо вимовляти слова, робимо перший крок на зустріч невідомому.

Хочу виділити три типи розвитку стосовно людини:фізичний,психічний та духовний.Незважаючи на значну відмінність,вони гармонічно доповнюють один одного.Кожен тип розвитку ,по-своєму, важливий.

По-перше,психічний розвиток людини супроводжується її фізичним розвитком.Це цілком зрозуміло на прикладі дитини,яка стає підлітком.Її поведінка та сприйняття світу стає інакшим.З'являється розуміння певних речей,які важко було осмислити в дитинстві.Змінюється реакція на заборони батьків.Якщо в дитинстві сприйняття батьківського докору було смиренним,то з часом з'являється своя думка,яка часто суперечить із думкою рідних.

По-друге,попередні типи розвитку відбуваються природньо,без яскраво вираженого втручання,що важко сказати про духовний розвиток.На мою думку,духовний розвиток в значній мірі визначається поведінкою людини,її вмінням об'єктивно сприймати реальність та світ,який її оточує.

На жаль,більшість людей не надає переваги розвитку моралі в самому собі.Кожен сприймає своє «Я»,як стійку одиницю,яка прожила вже достатньо часу,все знає і все розуміє,не допускаючи думки про те,що це всього лиш навсього розвиток Его.

Влучним є вислів Сократа: «Я знаю,що нічого не знаю,але інші не знають і цього.»

Я повністю погоджуюсь із такою позицією, адже чим більше та глибше занурюєшся в інформацію, тим ясніше усвідомлюєш, що твоє пізнання є лише частинкою всеосвяжної світобудови.

Чилійський філософ Даріо Салас Соммер писав: «Современный человек-это дикарь, окруженный технологиями» (см. Сколько стоит человек?)

З цим твердженням важко не погодитися, адже прослідковуючи вчинки більшості людей важко сказати, що вони знаходяться на вершині ланцюга. Керуючись Его, людина вважає себе істотою з великої літери, яка не потребує саморозвитку.

Отже, я впевнено можу сказати, що якщо кожен із зробить крок на зустріч розвитку самого себе-це стане глобальним прогресом для всього суспільства.

Література:

1. Філософські аспекти дослідження каузальності в соціально-гуманітарній сфері: монографія. 2021. 406 с.
2. Філософія: підручник для студентів вищих навчальних закладів / за ред. Л.В. Губерського. Харків: Фоліо, 2013. 510 с.

*Йорж Єлизавета, студентка I року
навчання факультету іноземних мов
Університету Ушинського*

*Науковий керівник: Атаманюк З. М.,
доктор філософських наук, доцент кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Університету Ушинського*

СЕНС ЖИТТЯ – В ЧОМУ ВІН?

Загалом, кожна людина повинна особисто пройти процес пошуку власного сенсу життя і в подальшому його реалізувати. Реалізація сенсу є для людини імперативною необхідністю через закінчення, обмеженість і незворотність буття людини в світі, неможливість відкласти щось на потім, неповторність тих можливостей, які представляє людині кожна конкретна ситуація. Здійснюючи сенс свого життя, людина здійснює тим самим себе.

Сенс життя кожній людині відкривається по-різному, оскільки кожна людина індивідуальна і неповторна. Зміст мети життя змінюється не тільки залежно від історичних умов буття людини, але і від його вікових особливостей: в юності цілі одні, в зрілості і поважному віці вони інші. Тільки ми самі свідомо чи стихійно, навмисно чи мимоволі самими способами нашого буття надаємо їй сенс, тим самим, вибираємо і творимо свою людську сутність. «Тільки ми і ніхто інший», – пише в своїй книзі «Час людського буття» талановитий філософ Н. Н. Трубніков. Сенс життя – це самостійний свідомий вибір тих цінностей, які за Е. Фроммом орієнтують людину не на те, щоб мати (установка на володіння), а на те, щоб бути.

Для багатьох людей сенсом життя виступає самореалізація особистості, в потребі творити та віддавати, самовіддано служити іншим. Збільшення значимості особистості, збільшує її вплив на оточуючих людей. В такому випадку сенс життя полягає у власному вдосконаленні, поліпшенні навколишнього світу, покращенні життя інших. Тільки подібними діями досягаються вищі виміри власного життя.

Для інших сенс життя полягає в осягненні істини. Загалом вона є неосяжною, але шлях пізнання є розвитком людської особистості, сходження по безкінечних щаблинах